

I Horisonten.

Roman

af

Frederich Freidrich.

(Sluttet.)

Paa Spørgsmaal af Dommeren, om han havde talt med Grevinden, efter at han havde hørt Samtalen, svarede Kurt aabent:

"Ja, hun tilstod for mig, at hun var en Nihilistinde og bad mig om nøje at indprænte mig det, som jeg havde hørt."

"Hvorfor?"

"Det sagde hun ikke."

"Hvorfor har De ikke gjort Anmeldelse af det herte?" spurgte Dommeren.

"Det vilde jeg aldrig have gjort. Grevinden havde af Tid vist sig venlig og god over for mig, saa jeg var hende kun Tak skyldig."

"Havde De Kjendskab til Grevindens Brev?"

"Doktor Alban gav mig Brevet til Læsning Dagen før Offentliggjørelsen, og først da gav jeg ham den Forsikring, at Brevet indeholdt den fulde Sandhed, besluttede han at offentliggjøre det. Før havde jeg intet Kjendskab til Brevet."

"Bliste De da, at Grevinden vilde skrive til den anklagede?"

"Nej."

"Formodede De det da ikke?"

"Jeg kunde heller ikke formode det, fordi jeg ikke anede, at Grevinden havde fattet den Beslutning at tage sig af Dage."

"Hvorfor ved De, at hun havde fattet den Beslutning?"

"Jeg formoder det, fordi hun vel ellers ikke vilde have bortskænket hele sin Formue."

Kurt vilde afslukke Øden. Men Retten frasaaldt det. Trods alt det fastholdt Arlts Prokurator Anklagen over for Alban, idet han fremsatte, at Vidne stod imod Vidne, og at Gehejmeraadens allerede ved sin høje Stilling maatte vække den mest Tillid. Han mente, at Brevets Indhold aldeles ingen Sandsynlighed havde, og det kunde ingen Sinde antages at Gehejmeraadets Regjeringsraadens vilde spille et saa voveligt Spil.

Han havde valgt sin Begrundelse meget ubehøvet, thi Ord for Ord gjendrev Albans Forsvarer den. Han paaviste Modsigelserne i Gehejmeraadens Udsagn, han beviste, hvor lidt Troværdighed disse fortsente, da han i det og det Punkt havde talt den aabenbare Usandhed. Han betone, at Statsprokuratoren havde gjort Gehejmeraadens en meget dårlig Tjeneste; thi hvis forhen enkelte endnu var i Tvivl, saa havde Retssforhandlingen klart bevist Brevets fulde Sandhed, og Gehejmeraadens var bragt i en Situation, som vist ingen vilde misunde ham. Anklagens samtlige Hovedpunkter er bleven bevist som ubesjælede; en Vagvaskelse foreligger ikke, thi Sandheden er paa en særdeles glimrende Maade kommen frem, og selv en formel Fornærmelse over for Gehejmeraadens fra Albans Side var der end ikke fra Anklageren bleven fremsat. Han behøvede ikke at anføre Retten om at fritkende den anklagede, thi han vidste, at denne selv efter Ret og Retfærdighed maatte erkende ham for fritkendt.

Statsprokuratoren stillede derimod Korlangende om, at Alban skulde idømmes fire Maanedes Fængsel.

Derpaa trak den samlede Ret sig tilbage.

Gehejmeraadens sad aldeles ubevægelig. Altes Dine var rettet imod ham, men han mærkede det ikke. Han var ikke i Tvivl om, hvad Udfald Sagen vilde faa, det var ensbetydende med hans Fald — hans Fatning tillod ham dog endnu at tænke saa meget.

Retten vendte tilbage til Salen, og den ordførende forkyndte Dommen: den lod paa Fritjendelse af Alban.

Et højt Raab af Glæde tonede ned fra Tribunen, og ingen Mistand gjorde sig bemærkelig. I Gehejmeraadens Benner søgte saa hurtigt som muligt at komme bort fra Retssalen. De giktes nu ikke mere at have Mod til at give sig tilkjenne som hans Benner. Han var en falden Størrelse, en mægtig Stamme, der af en Storm var bleven strakt til Jorden.

Tribunen var bleven tom, Alban havde bortskjernet sig med sin Forsvarer og Kurt, Retten havde begivet sig ind i Raadslagningsværelset.

Alt sad endnu alene i Retssalen. Han vilde rejse sig, men han manglede Kraft dertil. Støtten paa Retstjenestens Arm forlod han Retssalen. Retstjenesten maatte hente en Drosche og sørge for at faa ham hjemført.

Albans Blad bragte endnu samme Dag en udførlig Besretning af Retssforhandlingen.

De konservative Blade tav, som om de overhovedet slet ikke havde nogen Anelse om det hele.

Iblandt Gehejmeraadens Dgangsvenner herskede der en trykkende, uhyggelig Stemning. Enhver var bange for at møde ham eller hans Son, og ingen vidste rigtig, hvorledes de skulde træde op over for ham.

Men Arlt befriede dem for denne Situation. Han havde tilligemed sin Son endnu samme Dag indgivet sin Afstedsbegjæring. Denne blev dem allerede tilfæstet efter to Dages Forsløb, og derpaa havde de begge forladt Byen.

Først nu viste det sig, hvor saa Benner Arlt egentlig havde, thi næsten ingen bleggede ham. Han havde fornavn med altfor mange ved sit hovmodige Væsen. Han slog sig sammen med Solnen i en lille By, og den sidste forsøgte at erhverve sig en ny Stilling som Løge, men det var meget vanskeligt for ham at forskaffe sig Tillid.

Lykkeligere var Kurts Skæbne. Den Stilling, som Alban gav ham ved sit Blad som Medredaktør, naaede rigeligt til, at han kunde bane sig et eget Vo, og saa Naaneber jeneri førte han Selma hjem som sin Brud.

Hendes Moder havde dog saa temmelig fundet sig i det, og end hun endnu stadig bevarede en kold og tilbageholdende Tone overfor Kurt. Hun forsonede heller ikke nu og da ved Lejlighed at underrette ham om, at hendes Datter kunde have gjort et meget bed e Parti. Kurt smilede deraf, men søjede dog somme Tider til, at Selma aldrig vilde have fundet en Mand, der elskede hende lige saa inderlig som han eller alene vilde tænke paa hendes Lykke.

Da Kurt med sin unge Hustru for første Gang mødte Løjtnant von Dehringen, blev denne rød i Ansigtet, og idet han vendte Hovedet til en anden Side, gif han forbi uden at hilse.

Ogsaa for Løjtnanten skulde der dog komme en Lykke, paa hvilken han egentlig ingen Regning havde gjort. Erich von Bergen havde, for at skaffe sin Datter Udspredelse, for nogen Tid siden taget Ophold i Residensbyen. Datteren af Millionæren var meget omsværmet, og til hendes mest begejstrede Beundrere hørte Dehringen. Fast overtøbet om sin Uimodstaalighed kom han alle sine Medbejere i Forskjøbet, og Wanda behørte ham. Erich von Bergen var ganske vist ikke rigtig glad ved dette, thi han havde ønsket en ganske anden Mand for sin Datter, men han gav alligevel efter for Wandas Bønner. Til en Ven ytrede han:

"Jeg ved, at min tilkommende Svigersøn er en Vindbeutel, men jeg har allerede truffet Omforg for stadig at kunne holde ham i Tomme. Hans Faders Formue har han snart odelagt, men min Datters Formue er stillet sikkert hen. Jeg har uforbeholdent sagt ham, at jeg aldrig vil betale en Dres Gjæld for ham, selv om hans Sager skulde blive udpantet. Jeg holder, hvad jeg en Gang har sagt."

Nikolaus og Maruscha forblev begge i Schweiz, og levede forsigtigt; de havde deres Udkomme ved Ellas rige Gave. Gregor havde overdraget dem Pengene og var derpaa atter vendt tilbage til London.

Ella havde skænket ham mere end Halvdelen af sin store Formue, men han var alligevel ikke i Stand til at glæde sig over Pengene. Ellas Død havde rystet ham dybt, thi han elskede hende inderligt; han kunde ikke forglemme den elskede og viede af sin Kraft til den Sag, der havde bragt Døden over hende. Hendes sidste Ord var blevet ham i trofast Erindring; jo, der maatte jo endelig optige en ny Dag i Horisonten!

Ende.

En ung Moder.

— af —

Emile Richembourg.

Oversat fra Frank af M. . . y.

Første Del.

Den smukke Frans.

I.

Den døde Kvinde.

Det var i Juni Maaned i Maret 1870, det Aar, der skulde efterlade saa forgelige Minder i alle frantses Hjerter, og som den berømte frantses Digter, Viktor Hugo, har kaldt Nædelsaaret.

Solen var staaet op i sin fulde Pragt. Den straalende Kugle havde sig op over Bakkerne og udgød sine Strømme af Lys over Landsbyen Manerville, der har ti til tolv hundrede Indbyggere og ligger i Kredsen Somme.

Det saa ud, som om der blev kastet et gyldent Stør over Hujenes Forsider. Fra de oplyste Binduebruder kastedes Lysstrålerne tilbage som Gjenkinnet af en Ildbrand, mens dens de røde Teglstenstage skinnede som gammelt Kobber.

Den forsolvete Vejrhane apper paa Kirkeskøjlen straalende som en umaadelig stor Karfunkel.

Ikke en eneste Sky øjnedes i Synskredsen. Aldrig havde Himlen været mere klar og blaa. Denne straalende Morgenstund vardele om en smuk og varm Dag.

Og den var velkommen, denne smukke Dag, for i Landsbyen Manerville var Høstøsten i fuld Gang.

Den smukke Rognin Aa med sine stransede Bredder og med gamle hulliammede, krogede Viletrær suor sig forbi Landsbyens Haaver og vander de saftige, grønne Græssange.

Disse Græssange udgjorde Veboernes største Rigdom, og de kunne uden store Omkostninger opdrætte en stor Kvægsbestand.

Kirkeuret slog fem.

Bed Daggry var Høstaklene vandrede ud med Leen paa Ratten, og det mejebe Græs laa allerede nu i lange Striber paa Engene.

I Landsbyen var alle Mand paa Benene. Husmødrene kyndte sig med deres Arbejde, for snarest muligt skulde de være ude paa Engen for at vende Hø.

Forklene og RIVERNE blev tagne frem.

Fra det ene Hus til det andet raabte man Godmorgen til hinanden.

De unge Piger sendte deres Kærestes venlige Blikke, som besvarede med Smil.

Midt imellem de tagende Høns paa Møddingen baskede Hanen med Vingerne og udsjødte sine lidet vellingende Strig.

Sperne med deres tunge Døvre gif ud af Stalden for at drives ud paa Græs. De drejede Hovedet og opnusede Dufsten af det dugvaade Græs, meden de med deres store

blide Djne betragtede de smukke Kvier, der brølede og sprang af Glæde.

Byhyrden blæste i Hornet for at give Melding om, at han samlede sin Hjord, og samtidig kom Gaarrene løbende ud af Staldene og mødtes i en Flok bag de to store Væddere, som med en Kloffe om Halsen plejede at gaa i Spidsen for Hjorden.

Det var en pragtig Hjord paa omtrent femten hundrede Gaar af Merinoracen.

Dyrene vidste, hvor de skulde hen og gif rolig fremad, trykkede op mod hvoerandre, uden at tænke paa at afgræse Græsset ved Veikanten. Nu og da opstod der Uto, naar de sidste Gaar i Hjorden gjorde Forsag paa at bane sig Vej hen til Vædderne. Men dette fremkaldte ingen Uorden, og Hundene behøvede ikke at lægge sig imellem.

De gif paa hver sin Side af deres Herre, og disse tre udgjorde Bagtroppen.

Bag ved dem, i fyrretøpe eller halvtredstøpe Stridts Afstand gif fire unge Piger med Frost til Høstfolkene. De passede sig, alt imedens de gif, baade om det ene og det andet, om et Bryllup, der skulde finde Sted lige efter Høstøsten, om et andet Bryllup, der skulde holdes efter Kornhøsten, om en forestaaende Fæst, om en Kjøle, man fik lyst og om alt det, der kan tales om i en Landsby, hvor man uden at være sig det bevidst, nok kan lægge et Gran Vagvaskelse og Skinjyge i Ordene.

Og naar en af dem havde yttret en lille ondskafuld Bemærkning om en fravaerende Veninde, saa brast de alle i Latter. De lo af fuld Hals, de unge Piger!

Der er saa faa Udspredelser i en Landsby, og Hornøjelsere ere saa sjældne! Man maa da raabe God paa Kjøbmandheden ved at more sig en Smule paa andres Beforsning.

Bejen gif langs Højen, hvor de tætte lange Afs begyndte at gulne; paa den anden Side af Bejen strakte sig til venstre den store Eng, som paa denne Dag frembød et yderst tiltalende Stue med sine afmejede Striber og smaa, halvtørrede Høbunker, med den spejllare Flok, kranset af gamle Pile, som vædede deres Grene i Vandet.

Solen havde endnu ikke faa Bugt med den stærke Dug, og paa den grønne Eng aftegnede dens Straaler store Buer, der antog alle Regnbuens Farver.

Lufsten var fylt af den liflige Høduft. Fra Tid til anden hørte man Leerne blive hvoesjede.

Lærken, der var bleven jaget op af sin Rede, sloj i Vejret med klagende Strig; men oppe i Toppen af en Buft sang en Graairist af fuld Hals.

Ikke et Vindpust satte Trærnes Grene i Bevægelse. I de visne Blade funkede Dugdraberne som Diamanter.

Hjorden, Hyrden, hans Hunde og de unge Piger fortsatte deres Vej.

Pludselig standsede de to Væddere, og hele Hjorden stod stille.

"Naaba!" udbrød Hyrden.

Og med højre Haand greb han efter Staaen, som han hidtil havde baaret under venstre Arm.

Vædderne gav sig til at bræge og veg til Side som grebne af en pludselig Skrak. Djeblikkelig blev Hjorden lige saa forstrækket, og der opstod en ubefrikelig Forvirring. Dyrene sprang frem og tilbage under stærk Brægen.

Paa deres Herres Tilraab var Hundene sprungne frem paa Siderne af Hjorden: men forgjæves søgte de at gjenoprette Ordenen i Rækkerne. Forgjæves raabte Hyrden og kastede med sin Stot Nord efter Dyrene; Forvirringen blev kun større og større.

Hvad kunde dette betyde?

Hvad kunde vel være Aarsag til den foruadelige Rædsel, som havde grebet først Vædderne og derpaa hele Hjorden?

Der maatte være noget i Bejen, men hvad?

Der var langt til Støoen; det var ikke sandsynligt, at en Uto skulde være sluppen ud der fra, og at Dyrenes Skrak skulde være fersaarsaget ved, at dette Koudyr nærmede sig. Endnu mere end Menneker blive Dyr grebne af Rædsel, for de tænke ikke.

Til Trods for Hundenes Anstrængelser for at holde den tilbage, styrede Hjorden, ligesom Vandet i en Sluse, der gjennembyrder sin Dæmning, strøos over Bejen og ind paa Engen. Her hobebe de aandeløse, rædelslagne, brægende Dyr sig sammen og blev staaende ubevægelig med fremstrakte Hoveder.

De unge Piger skyndte sig med at indhente Hyrden.

"Men hvad gaar der af dine Gaar?" spurgte en af dem.

"Det ved jeg ikke," svarede Hyrden. "Det gaar over min Forstand."

"Aa, se dog der!" vedblev han.

En af Hundene gav sig til at hyle og stod stille foran en Gjenstand, hvis Form man næppe kunde skjelne saa langt borte.

Det maatte sikkert have været denne Gjenstand, som havde forstrækket Vædderne.

Som om den havde saet Nys om en Fæst løb den anden Hund hen til sin Kammerat, saa paa Gjenstanden, udsjødte og loa et Strig, løb hurtigt tilbage til sin Herre og saa ud, som om den med sin Hulen vilde sige:

"Kom hurtigt med mig!"

Hyrden gif rask hen imod Stedet, fulgt af de forbausede og urolige unge Piger.

Her saa de ved Veikanten en Kvinde liggende paa Rygsen. Hun gan intet Livstegn fra sig. Var den ulykkelige Kvinde kun falden i Afmagt, eller var hun død.

Hunden kom nærmere og snusede frygtfont til det stive, ubevægelige Legeme.

Det var indhyllt i en lang sort Klædes Raabe. Paa Hovedet havde det en noget medtaget Tølls Hat med en Silkefløjse. Det laastanjebrune Haar var graasprængt. Denne Kvinde saa ud til at være mindst fem og fyrretøpe Aar gaml.

Hendes Dragt tydede paa, at hun ikke hørte til de velstillede Klasser i Samsfundet; hun maatte være en Arbejderstke eller et Tyende. Hertil kom, at det vanskeligt lad sig sige, om hun var fra Byen eller fra Landet.

Ansigtet var dødblegt, og de opspærrede Djne var stive.

Den højre Arm var strakt ud, og Haanden omfattede Hanken paa en Vadsæt af Middelførrelse. Den venstre Arm, hvis Haand holdede paa Bryttet, syntes at omslutte en Gjenstand, der skjultes af Raab n.

"Tilbage Pluto, tilbage Hektor!" raabte Hyrden til sine Hunde.

De to godmodige Dyr fjærned sig.

I dette Djeblik tænkte Hyrden i sin letforklarlige Begjærelse ikke paa Hjorden.

Bag ved ham stod de unge Piger, blege og skjælvende og betragtede med Gyfen Kvinden.

Manden nærmede sig til det livløse Legeme og udbrød i samme Djeblik forjærdet:

"Blod, Blod!"

Kvindens Mund var virkelig fuld af Blod, størret Blod, som var strømmet over hendes Læber og havde lagt store Pletter paa hendes Kjøle.

"Hun rører sig ikke," ytrede en ung Pige med halvtølt Røst; "mon hun er død?"

Frier et Djeblikstøven bøjede Hyrden sig over Legemet, undersøgte det opmærksomt og berørte derefter Ansigtet og Haanden.

Han sølte Dødsulden ved sine Fingre.

Han rejste sig hurtigt og sagde, idet hun sorgmodigt trængte paa Hovedet:

"Ja, den stakkels Kvinde er død."

"Død, død!" gjentog de unge Piger i en bedrøvet Tone.

Ja, Kvinden var død, men hun kunde kun have været død i et Par Timer, thi skjønt Ansigtet og Hænderne var iskolde, saa var der endnu en Smule Varme i det porrige Legeme.

"Er De sikker paa, Fa'r Lucotte, at hun ikke aander længere?"

"Ja, des værre."

"Herregud, hvilken Ulykke!"

"Naar man endnu er ung og rask til Vens og ser gode, saa er det sørgeligt at dø," ytrede Hyrden i en højtidelig Tone.

"Men hvad er hun død af?"

"Det ved jeg ikke. . . Se, der er Blod! Maakte er hun bleven myrdet."

"Store Gud, myrdet, det er forjærdeligt! Men skulde der dog endnu ikke være Liv tilbage?"

"Nej, den Stakkels er saa død, som hun kan være."

"Hvad skal vi nu gjøre?"

"Der er intet andet for end at underrette Borgmeisteren herom, for at han kan sende Væddet til Dørrigheden i Byen. Vi har ikke Lov til at røre ved Liget, det tilkommer Rettens Folk. Hver har sit at passe; jeg skal tilse min Hjord."

Og idet Hyrden kaldte paa sine Hunde, fjærned de sig alvorligt. Men han var meget bedrøvet og havde Taarer i Djnene.

"Se Fa'r Lucotte, der kommer din Datter Felicia med nogle Gaar, som du har glemt."

Hyrden vendte sig om.

"Det er sandt nok," ytrede han.

En ung Kvinde, der kunde være nitten Aar gammel, meget smuk og med det op'oste Haar om Skuldrene, løb hen ad Bejen med en Stot i Haanden og drev foran sig et Dyr sin Gaar, som Hyrden ikke havde glemt, men som for sig var bleven jaget ud af Stalden.

Imidlertid begyndte de unge Piger, som havde sat deres Kurve og Kjedler ned paa Jorden, at kalde paa Høstfolkene medens de iverig vinkede ad dem.

De blev hørt, og straks efter kom adskillige Mand, der havde kastet Leerne fra sig, løbende hen til Bejen.

Hyrden og hans Hunde havde tounget Hjorden til at forlade Engen og fortsatte sin Vej.

Saa snart de Gaar, som Hyrdens Datter førte, fik de paa Hjorden, gav de sig til at løbe for at naa den, og Felicia kom lige saa hurtigt som Høstmændene hen til Stedet, hvor den døde Kvinde laa.

Alle stillede sig i en Halvkreds om Liget.

Man saa spørgende paa hinanden og rystede paa Hovedet. Der var Taarer i alles Djne.

Hun var ikke der fra Egnen, og man kjendte hende ikke. Men hvad gjorde det til Sagen?"

De var smertelig berørte, men havde samtidig en Bælselse af Skrak.

Ihi Døden er for de stærke og for de tvivlende lig overvældende og forferdelig.

Ihi hinsides Døden er der et Mystorium, noget ukjent og frygteligt.

De unge Piger gjentog Hyrdens Ord. Man mente at der forelaa en Forbrydelse.

En Kvinde myrdet! Det var forferdeligt!

En af Mændene tog til Orde:

"Se det nyttet intet," sagde han, "at vi bliver staaende her hele Dagen, grædende og jive som Støtter. Den stakkels Kvinde er død, vi kan ikke bringe hende til Livet igen, men hun kan ikke blive liggende her til i Morgen, og da den Dørrigheden tør skride ind her, saa maa Borgmeisteren underrettes om det hele."

"Ja," sagde en ung Pige, "det er ogsaa Fa'r Lucottes Mening; det er det eneste, som er at gjøre."

"Robert, du har gode Ven; vil du paatage dig det Hverv?"

En høj, stærk ung Mand paa fem og tyve Aar hørte det. "Heller end gjærne; der er ikke langt til Byen, jeg vil være der om nogle Minutter."

"Saa skynd dig at komme af Sted, og i Fald du maa Marie Gervais underøjs, saa oplyd dig ikke med at fortælle hende Arctigheder i en hel Time, som du ellers har for at fjærne dig med ilfomme Hjer."

Der opstod et stærkt Røre paa Egnen; fra alle Steder løb Høstfolkene til i Flok af, at der foregik noget ulovligt paa Bejen.

Atter herskede der en dyb Stillehed i den Gruppe. Der var samlet om den døde, paa hvem alle Djne uimodstaaende hendroges.

(Fortættes.)